

П. Продановъ

Орфей и Евридика

Нѣкога въ далечна Тракия живѣлъ великиятъ пѣвецъ Орфей, синъ на рѣчния богъ Еагра и на музата Калиопа. Негова жена била прекрасната нимфа Евридика. Малко време се радвалъ Орфей на щастливъ семеенъ животъ. Веднажъ, скоро следъ сватбата, Евридика берѣла цвѣтя съ другаркитѣ

си въ една зелена долина. Не видѣла тя, че въ гжстата трева се е свила змия, и я настжпила. Впила се змията въ крака на младата жена. Високо изплакала Евридика и паднала въ ржцетѣ на своитѣ другарки. Побледнѣла тя, затворили се очитѣ ѝ. Змийската отрова прекратила младия ѝ животъ. Заплакали другаркитѣ на Евридика, далеко се носѣли тѣхнитѣ ридания. Чулъ ги Орфей, изтичалъ въ долината и въ ужасъ видѣлъ трупа на своята нѣжнолюбима жена. Отчаяние го налегнало и дълго оплаквалъ въ тжжни пѣсни дивната Евридика.

Нищо не могло да утеши великия пѣвецъ. Най-после Орфей се решилъ да отиде въ страната на мрътвитѣ, за да измоли отъ владѣтеля ѝ своята любима жена. Спустналъ се презъ тъмната пещера Тенаръ и тръгналъ по долината на свещената рѣка Стиксъ. Застаналъ на брѣга ѝ, замисленъ, какъ ще мине отвждъ, въ мрачното царство на Аида. Край него се трупали сѣнкитѣ на